

SBOROVÝ DOPIS

Farního sboru Českobratrské církve evangelické v Poděbradech

ZÁŘÍ 2020

Milí čtenáři sborového dopisu,

opět je tu září a sborový dopis. Trochu se zpožděním – bylo toho na začátku září spousta. Vlastně i o prázdninách, i před nimi. Něco si o tom přečtete. Je toho tolik, za co stojí děkovat, vyjádřit vděčnost. V rámci sboru to děláme třeba při neděli „Děkuvzdání za úrodu“ – díky Bohu se toho urodilo spoustu dobrého, tak nezapomeňme děkovat. A pomoci těm, kterým se třeba zrovna neurodilo.

Těším se na setkání.

Martin Fér

Pane,

Děkujeme ti za všechna setkání,
za radost,
za úsměvy a slova,
za stisky rukou a za objetí.

Děkujeme ti za přátele, které máme,
za to že máme jeden druhého.

Pane, ty jsi nám daroval lásku,
abychom ji rozdávali zase dál.

Děkujeme za chvíle, kdy se nám to daří.

A prosíme za chvíle jiné,

za chvíle smutku,

za chvíle bez naděje,

za chvíle, kdy bychom rádi mnohé

změnili,

a přitom nemáme sílu, nemáme čas.

Prosíme, zastav nás, když to neumíme.

Pomáhej nám nalézat jeden druhého,

pomáhej nám nalézat radost,

pomáhej nám nalézat lásku,

pomáhej nám nalézat cestu k tobě.

Amen

Úkol pro kurátora

Michal POVOLNÝ

Úkol od Jordana, našeho vikáře a editora tohoto sborového dopisu, zněl jasně: „Napiš článek jako reakci na výzvu 5% a hlavu vzhůru. A měl by být pozitivní.“

Co může být pozitivní na 5% z průměrného důchodu (600,-/měsíc)? Co může být pozitivního na 5% ze dvou průměrných platů (2.500,-/měsíc)? Tak třeba to, že se zbavíme obav, zda v blízké budoucnosti budeme mít my, naši rodiče a jejich vnuci v Poděbradech faráře/farářku na plný úvazek. Když se k výzvě 5% a hlavu vzhůru připojí většina z nás salárníků (v církevní hantýrce = „těch, co platí členský příspěvek“), situaci s přehledem zvládneme.

Je mi jasné, že se nejedná o malé částky. Třeba v případě naší rodiny se výše současného saláru rovná nákladům na týdenní letní dovolenou v Chatkách na jihu. Po zvýšení na 5% to, odhaduji, pokryje dovolenou zimní. Rozhodnutí je na každém z nás. Je jasné, že po navýšení saláru si bude většina z nás muset něco odříct, něčeho se vzdát. Jinou cestu nevidím. Teda kromě navýšení počtu členů platících obdobný/průměrný salár.

Zvlášť se obracím na vás, členy poděbradského sboru, kteří se aktivně sborového života neúčastníte, tzn. do kostela jste po několik

sezón nezavítali a finančně se na potřebách sboru nepodíleli. Těch důvodů, proč tomu tak je, může být spousta. Slovo salár je vám nesrozumitelné, k pravidelným platbám nevidíte důvod. I s vámi ale počítáme! Řešení je možné v jednorázových darech na konkrétní účely. Třeba na opravu teras, které jsou součástí kulturní památky, jenž je i ve vašem vlastnictví. Nebo se můžete zapojit do sbírek na pomoc druhým vyhlášených Diakonií, které jsou dobré pro každého z nás. Aktuality můžete sledovat na našich webových stránkách. Na dary včetně saláru dáváme každoročně na požádání potvrzení pro finanční úřad.

Situaci, že by v našem kostele nebyl univerzitně vzdělaný farář na plný úvazek, si asi málokdo z nás "aktivních" účastníků bohoslužeb dovede představit. Nebo že by v našem městě nebylo tolerantní a otevřené společenství, které v našem sboru zažíváme. Proto buďme obětaví při placení saláru a buďme velkorysí při jednorázových darech.

To si přeje toho času váš kurátor Michal Povolný

P. S. Zapomněl jsem poděkovat těm, kteří své příspěvky prostřednictvím trvalých měsíčních příkazů již navýšili. Děkuji.

Kalendář

NADCHÁZEJÍCÍ UDÁLOSTI

Děkuvzdání za úrodu
(neděle 4. října, 9:45)

Konfirmace
(neděle 18. října, 9:45)

PRAVIDELNÁ SETKÁNÍ

Bohoslužby
(neděle, 9:45)

Kavárnička
(pondělí, 14:30)

Setkávání maminek s dětmi
(čtvrtek, 9:00)

Biblické hodiny pro děti
(pátek, 13:00, 14:45)

Konfirmační
(pátek, 16:00)

Mládež
(pátek, 18:00)

Na rozloučenou

Jordan TOMEŠ

Děkuji, bylo to krásné,
Děkuji, vzpomínku svou ti věnuji
I když ti sbohem dám.

Takto zpívá jednu ze svých zamilovaných písní český swingový zpěvák Ondřej Havelka. Její slova mi teď zní v hlavě. Děkuji, bylo to opravdu krásné! Rok v Poděbradech utekl jako voda a má cesta jde dál. Od října nastupuji ve sboru v Berouně a jakkoli se na nové působišťe moc těším, tak „dát sbohem“ vám všem v Poděbradech nelze s lehkým srdcem. Netušil jsem, jak hlubokou rýhu ve mně čas strávený s vámi zanechá a jak štědře mne všemi zkušenostmi, zážitky a prožitým společenstvím vybavíte do dalšího života. Za vše moc děkuji! Děkuji také Martinovi za podnětné a trpělivé vedení mého vikariátu, všem Férům za vřelé adoptivní přijetí do rodiny a rodině Grossů za bydlení, kde jsem se cítil jako doma. Do Berouna je to vlakem jen dvě hodiny – tak se těším, že se zase uvidíme!

Významná data a události poděbradského sboru ČCE

Z kronik vybírá Vladimír RUDAJEV

Pod tímto názvem bych rád v sérii příspěvků připomněl čtenářům Sborového dopisu některé významnější události, které se udály, či kterých se účastnil náš poděbradský sbor. Asi nejlépe je nejprve nahlédnout trochu do historie.

Období od r. 1870 do 1918

Ještě dříve, než byl založen poděbradský sbor, byla v roce 1870 (15. 8.) otevřena kazatelská stanice Poděbrady, která tehdy měla 250 členů. V té době byly totiž již sbory v Libčici a v Hořátvi. Od roku 1877 vedl bohoslužby libický farář Alois Jelen v modlitebně (najaté dřívější skladiště) vedle Městského výboru.

Již v roce 1878 však byl vybudován nový kostel na tehdejším Vlašském náměstí, které později zaniklo, a nová adresa byla Husova ulice. Tento kostel sloužil církvi až do roku 1962. Podrobnější údaje jsou uvedeny v příspěvku br. Josefa Lounka v květnovém Sborovém dopise, kde rovněž popisuje kazatelskou stanici i vznik sboru v Poděbradech. Nicméně připomenou stručně některé údaje o počátku našeho sboru.

Samostatný evangelický sbor v Poděbradech pod názvem Evangelický reformovaný sbor v Poděbradech byl založen 21. 3. 1985 a spadaly do něho členové z Kluku, Polabce, Vrbové Lhoty, Přední Lhoty a Velkého Zboží. Celkově měl při svém založení sbor 617 členů.

Prvý kazatel, br. farář Alois Ludvík Jelen byl instalován 1. září 1985. Prvým kurátorem byl br. Jan Urbánek, který v této funkci byl až do roku 1931.

V počátečním období, kromě duchovní péče, měl poděbradský sbor mnoho starostí technického rázu. V roce 1895 byla provedena instalace varhan a v prosinci téhož roku byl zakoupen farní dům („Elektro Krčmář“ na Husově ulici). Kromě toho v roce 1896 byl založen evangelický hřbitov v Kluku, kde v sousedství současně vznikl i městský a židovský hřbitov. Je dobré si uvědomit, že v tehdejší době to bylo velice významné, neboť zemřelí byli téměř výhradně pochováni na hřbitovy náležejícím jednotlivým církvím.

V roce 1901 byl prodán farní dům a zakoupena parcela včetně hospodářských budov, které byly upraveny na faru (stará fara), kde se nyní nachází naše modlitebna.

29. září 1909 zesnul ve věku 61 let první poděbradský farář Alois Ludvík Jelen. Pochován byl na poděbradském evangelickém hřbitově, kde mu byl nad hrobem postaven pomník. V lednu následujícího roku byl zvolen farářem poděbradského sboru František Šustr.

V roce 1914 vypukla první světová válka. Její dopad na naši zemi byl velmi těžký. Válka přinesla bídu, utrpení a hlad. Dopad měla i na naši církev, byla nařizována témata bohoslužeb, zejména holdy Jeho Veličenstvu Františku Josefu I. a rovněž se musely vést děkované bohoslužby při úspěších rakouských vojsk.

Oslavy 500. výročí upálení Mistra Jana Husa bylo povoleno s podmínkou, že současně bude též vzpomínáno Jeho Veličenstvu. Jak je zaznamenáno v kronice: „Jaká trpká ironie! Mistr Jan Hus a František Josef I.“

Skončení první světové války v roce 1918 přineslo v nové vzniklé republice Československé zcela jiné podmínky pro činnost naší církve. Ale o tom až příště.

Ještě bych však rád zdůraznil horlivost, obětavost a štedrost našich evangelických předků. Co vše stačili v poměrně krátké době, a to v Rakousko-Uherském mocnářství, udělat! I když rozhodně všem patří náš obdiv, přece bych rád zdůraznil alespoň dvě osobnosti. Nebu-

Původní modlitebna vedle Městského výboru v Poděbradech

du uvádět naše prvé dva vynikající faráře (A. L. Jelena a F. Šustra – o nich bylo již pojednáno v příspěvech Jiřího Šamšuly ve Sborových dopisech v roce 2016) ale chtěl bych připomenout prvního kurátora, který stál u zrodu sboru a stavby prvního kostela, br. Jana Urbánka. Kromě toho, že byl nepřetržitě kurátorem 36 let (1895 – 1931), rovněž reprezentoval náš sbor na různých církevních a seniorátních jednáních.

Dále můj obdiv patří br. Otakarovi Štastnému, Dr. h. c. (5. 9. 1877 – 8. 1. 1971), který byl autorem naší první Kroniky. Dr. O. Štastný byl středoškolský profesor, autor mnoha odborných učebnic, byl společensky velmi činný, byl spoluzakladatelem časopisu Republikán (1919) a hlavním redaktorem časopisu Slovan. Titul Doktor honoris causa mu udělila Philotechnická francouzská Universita. Je nutné zdůraznit, že sepisování prvního dílu naší Kroniky, byl velmi obtížný úkol. Návrh na zřízení Kroniky vznikl až v r. 1931, kdy již nebyly dosažitelné všechny archivní doklady a kdy již bylo málo žijících pamětníků. Přesto údaje v ní uvedené jsou někdy až neuvěřitelně detailní (např. biblická témata, která byla v různých kázáních rozebírána, písně, které byly při význačných výročích zpívány, či vynaložené finanční částky a jmenovitě seznamy členů církve). Právě díky Dr. Štastnému můžeme poznat počátky poděbradského sboru.

Použitá literatura

Kronika evang. Českobr. Církve v Poděbradech I

Šamšula J.: Poděbradští faráři – Alois Ludvík Jelen, Sborový dopis (květen 2016)

Šamšula J.: Poděbradští faráři – František Šustr, Sborový dopis (září 2016)

Lounek J.: Oslavíme 125. Výročí založení sboru? Sborový dopis (květen 2020)

Antonie Slámová – doplněk

Vážení čtenáři Sborového dopisu Farního sboru ČCE v Poděbradech, v adventním vydání 2019 tohoto dopisu jsem napsal vzpomínku na paní katechetku (a později farářku) sestru Antonii Slámovou. V tu dobu jsem neměl její fotografii a tak místo, kde měla být umístěna, je vyplněno otazníkem. Nyní však, díky sestře Pokorné a jejímu pečlivému čtení kroniky, mám již fotografii k dispozici a přikládám ji k připomenutí si její podoby. Mnozí z vás asi poznají v pozadí paní farářku Čejkovou.

Prosím omluvte moji nepozornost.

Vladimír Rudajev

V březnovém sborovém dopise byla výzva zapojit se do akce „5 procent a hlavu vzhůru“ připomínající, že sbor a církev po stránce hospodářské žijí především z příspěvků svých členů. Pět procent z příjmů (plat, důchod) je částka, se kterou je nutno počítat, aby financování sboru a církve bylo udržitelné. S postupující odlukou církve a státu se zvedají částky, které sbory odvádějí na plat faráře. Letos to bylo 160 tisíc, v příštím roce 200 tisíc, v dalším roce to bude 245 tisíc. Jsme rádi, že následkem akce v našem sboru bylo, že několik lidí nově začalo platit salár (= členský příspěvek) pravidelným měsíčním převodem a několik dalších své měsíční příspěvky navýšilo, jiní přispěli mimořádným příspěvkem. Máme naději, že se přidají další, kterým na životě a práci církve v našem městě a okolí záleží.

1) Jak jste vnímali akci "5% a hlavu vzhůru"?

2) Změnila tato akce vaše přemýšlení o finanční nezávislosti církve?

Jitka Dubová

1) Já ji vnímám jako hodně zdařilou. Přivítala jsem ji i jako člen staršovstva. Dlouho

jsme přemýšleli, jak připomínat členům sboru to, co se je v církevních rádech zakotveno již po generace – přispívat svému sboru 5 % svých příjmů. Celocírkevní akce nám hodně pomohla dostat tuto informaci do sborového povědomí a dala nám dobré karty do rukou.

2) Vlastně nezměnila, uvědomila jsem si to už dříve. Moje první přemýšlení o sboru se hodně změnilo, když jsem se stala členem staršovstva. V té chvíli jsem si uvědomila, kolik je za fungováním sboru práce a také kolik je potřeba peněz a na co jsou vlastně tak nutné. Pro mě je akce spíše připomenutím toho, že je důležité svůj sbor pravidelně finančně podporovat.

Helena Exnerová

1) Jestliže chceme zachovat společenství ČCE dalším generacím, musíme se vážně zamyslet nad financováním naší církve. Co vše nám církev nabízí? Co jsme od ní dostali zpět? Jak by se nám bez ní žilo? Stojí nám za to, abychom ji uživil? Kolik peněz jsme ochotni vydat za naše koníčky, za různé sportovní aktivity a za naše neřesti? Kde můžeme společně sdílet naši víru a písněmi děkovat? Kde nám bude překládaná biblická zvěst? Když si tyto otázky upřímně zodpovíme, zjistíme, že

5% zvládneme. Takže hlavu vzhůru, vždyť na to nejsme sami.

2) Nezměnila. Církev by měla být nezávislá na státu, ale stát by měl vnímat kazatele jako součást kulturního a etického vzdělávání občanů a měl by jakýmkoli způsobem dát najevo, že si jejich práce váží.

Jakub Lounek

1) Akci jsem vnímal jako pokus o další způsob osvěty členů církve o tom, že naše společenství "stojí a padá" na naší vlastní obětavosti. Tuto iniciativu vítám, ačkoliv by to chtělo nějaký širší koncept kampaně ze strany vedení církve, a ne pouze rozeslat letáky do sborů bez nějakých rad a návodů, jakým způsobem těmito letáky zaujmout členy sboru.

2) Vzhledem k tomu, že o tom diskutujeme na staršovstvu a sami hledáme cesty, jak řešit budoucnost financování, tak nezměnilo. Víme, co nás čeká. Ale pokud se bude dělat osvěta odluky církve od státu, např. právě touto anketou – bude o problému informován co největší okruh členů církve. A tím také budou mít další motivaci zvládnout, v rámci svých možností, maximalizovat finanční obětavost. A ne jenom proto, že se to píše někde na nástěnce.

Jak Richard k evangelíkům přišel

Richard BOČEK

Ahoj, jmenuji se Richard, studuji medicínu v Praze a nyní se vám pokusím nastínit (nebo lépe snad osvětlit), jak vypadal evangelický letní tábor Na Sluneční stezce z pohledu outsidera, nezasvěcence, zelenáče či nováčka; naopak snad nedej-ehm-bože odpadlíka nebo vyvrhela. Věc se má totiž takto, jednou jsem takhle v rámci muzikantských aktivit a asi později i u piva (teď přesně vzhledem k okolnostem nejsem schopen určit správně časovou osu) poznal Kačku Mičánkovou. Tehdy jsem to bral jako něco, co se nestává každý den a každému, potkat takovou Mičánkovou. Jak jsem ovšem na táboře zjistil, Mičánku je mnoho, co Mičánků, ale i jiných podobných -čánků, -érů, nebo jim podobných. Po dlouhém zadumání jsem došel k tomu, že se tedy takovéto seznámení naopak děje mnohým lidem v českých krajích a že se tedy spíše jen tak někomu nepoštěstí nějakého toho -čánka nepoznat. Nicméně bych se tady hned rád zapřísáhl, že i s plným uvědomněním všednosti tohoto seznámení si ho nesmírně cením. Krom jiného mi totiž přineslo taky možnost vetřít se (sloveso odvozeno od slova vtírka, čili bytost značně vtíravá) jako zdravotník na dětský tábor Na Sluneční stezce. Takto tedy k tomu, jak jsem k evangelíkům přišel obrazně.

Pokud by vás snad zajímalo, jak Richard k evangelíkům přišel doslovně, tak to vám také mohu jednoduše vypovědět. Kdybychom chtěli být zcela přesní, považovali bychom první příchod chůzi od vlaku k autu Martina

Féra, upřesněno v SMS: „modré auto s rakví“. Hm, to je mi teda pěkný farář, nu což, umírání je součástí života, ale tahat to na dětský tábor... Ale ne, jde o rakvi na zavazadla (haha, best joke ever) a Martinův široký úsměv už z dálky rozptyluje mé pochybnosti – žádný pohřeb se zde konat nebude, uť, to bych měl jako zdravotník teda špatné skóre hnedka od začátku. Znovu si dovolím vrátit se k onomu doslovnému příchodu k evangelíkům... Přeci jen, přijít k jednomu, to se snad ani nedá počítat. Tedy za právoplatný doslovný příchod bych považoval vzdálenost mezi autem a pomyslným saloonem plným mládeže v areálu tábora. Ten mi obzvláště utkvěl v paměti, protože šlo o příchod velmi traumatický. Sotva jsem udělal pár kroků hnán představou na milé chvíle strávené v dobré společnosti, byl jsem, nelžu, zastřelen. Svým Spencerem M 1860 mi na čelo přesně zamířil jistý mladík v širokém klobouku. Zazněl výstřel, ale mně se, tak jako v každém správném bijáku, nepodlomila kolena a brada se mi nezaryla hluboko do písku (zde do bahna se štěrkem). Ze Spencera se vyklubala plastová kapslovka a z mladíka místní vikář. Hm, to je mi teda pěkný vikář, nu což, umírání je součástí života, ale tahat to na dětský tábor...

Nu a co bych vám dál povídal, po těchto prvních traumatických zkušenostech mě na táboře nějaká ta odřenina či zákeřné klíště nemohlo rozhodit. Já se staral o zdraví na těle, Martin s Jordanem o zdraví na duši, táboroví

vedoucí o srdcervoucí program ve stylu divokého západu, Mičánková Lenka o to, abychom neumřeli hlady a děti... děti se vlastně staraly prostřednictvím svých služeb o všechno. Jakožto vedoucí či organizátoři se můžeme po táboře plácát po zádech, jak jsme to my kujóni na krásně pro děti připravili, ale přiznejme si, nebýt dětí, tak jsme na táboře do jednoho umřeli, neměli bychom pořádně co jíst a v noci bez hlídek by nás oloupili pověstní vysočanští loupežníci (jeden z nich mimochodem již dlouho působí jako loupeživý rytíř na jednom blíže neurčeném hradě v Praze) a roztrhala by nás divoká zvěř. Proto bych chtěl hlavně dětem z celého srdce poděkovat za zážitek, který nám dospělákům připravily. Díky a maslo prostě!

Minitábor

Daniela KÁNINSKÁ

I letos jsme se zúčastnili všemi dětmi oblíbeného minitábora. Tábor pro předškolní děti a jejich rodiče se konal v krásném tábořišti Na Sluneční stezce nedaleko obce Bratřice.

Celotáborové téma se neslo v duchu pohádek. Děti se každý den ocitly v nějaké z pohádek. Plnily různé úkoly a hrály hry, za které poté získaly body nebo odměnu. Pomáhaly Zlatovlásce najít její perly, sbíraly borůvky, aby mohl hrneček (čtětě šikovné maminky) vařit, nebo procházely noční stezkou po svíčkách, kde na konci získaly perníček, nebo

jinou sladkost, z Perníkové chaloupky. Rodiče tak měli příležitost si od svých ratolestí alespoň na malou chvíli odpočinout a vychutnat si tu krásnou táborovou atmosféru.

Ke správnému táboru ale patří i ranní budíček, rozčvičky, mytí ešusů, bodování stanů a v neposlední řadě také večerní zpívání u táboráku. Ani toto samozřejmě na minitáboře nechybělo.

Aktivita pro děti připravovala velmi talentovaná mládež s ještě talentovějším vikářem Jordanem. Velké díky ale patří Honzovi Tesa-

řovi, již třetím rokem totiž plní svým bezkonkurenčním jídlem prázdné žaludky všech táborníků. Nutno poděkovat také faráři Martinu Férovi, který celý minitábor zorganizoval.

Věřím, že je minitábor skvělou ochutnávkou pro hlavní "velký" tábor, který malé děti za pár let čeká.

Stalo se ve sboru

- Po období celostátní karantény jsme se 17. května opět sešli v kostele k „normálním“ bohoslužbám, byť v rouškách, ale s o to větší radostí. Kdo nechtěl ještě přijít, mohl se připojit „online“ přes videokonferenci.

- Sbírka ze svatodušní neděle je určena na práci Diakonie – vybrali jsme při ní 2 950,- Kč. Ve sbírce darů pro Jeronymovu jednotu jsme mezi sebou vybrali 21 400,- Kč a při sbírce solidarity na podporu slabších sborů 3 210,- Kč. Ještě předtím jsme přispěli na COVIDovou pomoc Diakonie sbírkou 4 500,- Kč a pro práci Diakonie v Libanonu 2 000,- Kč.

- Hned v úterý 19. května pak proběhl večer Ekklesia s religionistou Pavlem Hoškem, který poutavě mluvil o náboženskosti v české společnosti („Češi mezi vírou, nevírou a pověrou“).

- Původně plánovaná konfirmace byla přeložena na podzim, ale Noc kostelů jsme si vzít nechali a jako jediná církev v Poděbradech ji zorganizovalo, opět s velkou účastí. Vrcholem programu bylo zpívání písní ze zpěvníku Svítá za doprovodu mládežnické kapely pod vedením našeho vikáře Jordana. Nechyběl koncert – Bětka Maňásková hrála na harfu v Glorietu a zájemce seznámila s tímto nástrojem. Proběhly dvě výstavy k výročí Komenického. O tradiční grilované kýtě nemluvě.

- Večeri Páně vzhledem k probíhající epidemii vysluhujeme s papírovými kalíšky, do kterých farář přijímajícím nalévá víno z kalicha. Varianty používat kalíšky skleněné či keramické jsme odložili s tím, že aktuální řešení považujeme za dostatečné a podle toho, jak se situace vyvine, bychom se věnovali řešení dlouhodobějšímu (i pro ty, kteří by dávali

přednost vysluhování z kalíšků nastálo).

- Konalo se odložené sborové shromáždění. Vedle běžných provozních záležitostí se vedla i diskuze, například o možnosti vyjadřovat se k různým sborovým záležitostem (pro tyto účely bylo zřízeno diskuzní fórum na webu), o akci 5 procent a hlavu vzhůru, o GlorietFestu. Je zapotřebí vysvětlovat (třeba ve sborovém dopise) církevní terminologii („salár“ apod.)

- Proběhly letní akce, k tomu samostatné články.

- Hned po prázdninách (5. 9.) se konala polabská evangelická pouť – seniorátní setkání pro všechny generace. O roli laiků v církvi mluvil kobylský farář Ondřej Kolář a student teologie Benjamin Roll, spoluzakladatel hnutí Milion chviliek pro demokracii, mluvil o vztahu křesťana a politiky. Odpoledne pak se konal první seniorátní volejbalový turnaj. Akce se zúčastilo kolem stovky návštěvníků. Program pro děti připravila seniorátní mládež, která měla již v předvečer akce setkání.

- Sbírka z první neděle v září je určena na podporu církevního školství a vybrali jsme 2 790,- Kč.

- Nedělní odpoledne 12. září jsme pojali jako cyklovýlet, při němž jsme navštívili větší pozemků náležejících sboru.

- Během léta opět probíhalo promítání letního kina na farní zahradě při němž jsme zhlédli filmy Dva papežové, Co jsme komu udělali 2, Tři billboardy kousek za Ebingem, Agora a Temple Grandinová.

- S veřejnou sbírkou na opravu Glorietu jsme se zúčastnili soutěže „Máme vybráno“ a v hlasování veřejnosti jsme se v rámci kraje i celé republiky dostali na první místo. Za dobré umístění jsme získali 17 000,- Kč. Díky všem hlasujícím.

- Díky výhře v soutěži nás hned ve středu 16. září ráno navštívila Česká televize a v přímém přenosu vysílala reportáž přímo od Glorietu (pořad Studio 6, 16. září od 8:20, odkaz na vysílání je též na našem sborovém webu).

- V sobotu 19. září se konal 4. ročník festivalu GlorietFest. Více snad v příštím sborovém dopise. Akce se vydařila, též díky dobrému počasí a programu. Díky všem organizátorům a pomocníkům. Benefiční výnos, který půjde na další opravy Glorietu, činí zhruba 105 000,- Kč. Díky!

- V neděli 20. září u nás naposledy kázal vikář Jordan Tomeš, který odchází do svého prvního sboru do Berouna. Jsme rádi, že mezi námi byl a přejeme mu, ať se mu v jeho novém sboru daří.

adresa: Českobratrská církev evangelická
Husova 141
Poděbrady, 290 01

telefon: 721-832-383
email: podebrady@evangnet.cz
web: <http://podebrady.evangelnet.cz>
účet: 2400286385/2010 (FIO Kolín)

Adresát: